

5 בנובמבר 2020

לכבוד:
הוועדה לבחינת אסדרת העל בתחום השידורים (ועדת פולקמן)
משרד התקשורת

הנדון: עמדת איגוד היוצרים בנושא אסדרת העל בתחום השידורים

כללי

1. השנים האחרונות ראו הצלחה רבה בשוק התקשורת הישראלית מבחינת ממשלות ישראל: הגדלת התחרות בשוק הרב-ערוצי, הורדת מחירי המנוי לצרכן/ית וכניסת מתחרים חדשים לשוק.
2. גם אם חלק מהמהלכים (או היעדרם של מהלכים) הביאו לתוצאות שתאמו את תפיסות העולם של ממשלות ישראל לקידום התחרות, הרי שעיקרם נובע משינוי במגמות צריכת התכנים בישראל ובעולם. **כיום עובר התוכן להיות מסופק לצרכן באמצעות רשת האינטרנט**, למעלה מחצי מיליון מנויים ישראלים צופים בטלוויזיה באמצעותה (לקוחות סלקום ופרטנר, אך לא רק הם, גם לקוחות יס והוט עוברים לצריכת תכנים באמצעות האינטרנט דרך פלטפורמות שמספקות להן החברות – יס פלוס, נקסט TV ופלטפורמות עתידיות נוספות).
3. הכנסותיהן של גופי התקשורת הללו (HOT, יס, סלקום ופרטנר), על פי דוח משרד התקשורת שפורסם לאחרונה, מסתכמות לכדי **17.57 מיליארד ₪ בשנה**. מנוע הצמיחה של תאגידים אלה בקרב הציבור הרחב הוא התוכן האודיו-ויזואלי – הטלוויזיה, גופי התקשורת מספקים לצרכן אשכול של שירותים – כשבראשם תוכן, המתקבל אצלו באמצעים טכנולוגיים שונים.
4. עד לשנת 2015 חויבו גופי התקשורת הללו בהשקעה של למעלה מ-320 מיליון ₪ מדי שנה בהפקות מקור ועמדה בחובותיהם. משנת 2015 (עת נכנסה סלקום TV לשוק הטלוויזיה והתפתחות טכנולוגית האינטרנט) החל תהליך מעבר השידור אל האינטרנט, וחלק מהכנסות גופי התקשורת משידור שויכה בשלב זה לסעיפי "תשתית ושירותים". כך, על אף שצריכת התוכן רק גדלה (שהרי הרחבת אספקת התשתיות משמשת בעיקרה לצריכת תוכן אודיו וויזואלי לפחות בקרב הצרכן הפרטי, אך לא רק), הכנסותיהם המחויבות בהשקעה של גופי תקשורת אלה התמעטו ומוסיפות להתמעט.
5. לצד זאת, עצם כניסתן של סלקום ופרטנר לתחום השידורים מבלי שהן מאוסדרות או מחויבות בהשקעה בתוכן ישראלי מקורי, הביאה לירידה של 16% לפחות בהשקעה בהפקות המקור הישראליות – שמשמעותה הפיסקלית כ-50 מיליון שקלים בשנה. ההכנסות המחויבות ברגולציה צנחו מ-3.7 ל-3.1 מיליארד ₪ בשנה.
6. כידוע, חובת הפקות המקור היא נגזרת של הכנסות גופי השידור, הנהנים היום, ובוודאי בעתיד, מהכנסות הקשורות באופן ישיר לתוכן אודיו-ויזואלי ולאותן הפקות. עיסוקם של גופי התקשורת הללו באופני העברת התוכן, לא רק שאין לפטור אותו, אלא שיש לקשור אותו בקשר הדוק עם התוכן עצמו – שכן אין המנוי הביתי מעוניין ברוחב הפס ובהעברה המהירה אלא לצורך קבלת תוכן אודיו-ויזואלי אצלו על המסך.

7. על כך עמדה גם ועדת שכטר שחבריה זיהו כבר בשנת 2014 את התהליכים המתרחשים וקבעו ש"מוצע כי בסביבת התקשורת החדשה תוטל חובת התמיכה (בקיומו של תוכן ישראלי איכותי) על תמהיל הכנסות המורכב מהשקעה של גופי השידור כמקובל היום ושל חברות התשתית (בזק, כבלים, רט"ן ורשת הסיבים האופטיים), שעיקר התעבורה על תשתיותיהן כיום הינה תעבורה אודיו-ויזואלית, מגמה שרק תגבר עם השנים."
8. בהתאם, אנו מברכים על כוונתה של הוועדה לבחינת אסדרת העל בתחום השידורים לשמור על היקפי הפקות המקור "בהיקף שלא יפגע בשל השינויים בטכנולוגיות השידורים", ותובעים ממנה להתאים את הרגולציה הנדרשת לשם כך. על הוועדה לפעול כדי לוודא שכל המנגנונים הקיימים יישמרו, ובעתיד אף יגדלו.

עידוד יצירה בסוגות דרמה ותיעודי וסוגות אחרות

9. תחילה אנחנו מבקשים להתעכב על החשיבות התרבותית של יצירה מקורית מסוג ז'אנר עליון בכלל והיצירה הדוקומנטרית בפרט. זאת, על אף שלא ניתן להפריד בין ההגדרה התרבותית לזו הכלכלית, ועל כך נרחיב בהמשך.
10. אחד מעמודי התווך העיקריים של הרגולציה הישראלית היא החובה להפקות מקור מסוגה עילית, בשל האינטרס הציבורי בקיומן ובשל הקושי לקיימן ללא חובה כזו במסגרת השוק החופשי. תפקיד הרגולציה הוא להסדיר ולפשר בין האינטרסים הציבוריים לאינטרסים הכלכליים של גופי השידור. אנו סבורים כי יש לשוב ולהפריד בין סוגות בעלות פוטנציאל לערך מסחרי וכלכלי גבוה, לבין סוגות בעלות פוטנציאל ערך תרבותי של סוגות עלית – דרמה ותיעודי.
11. בסוגות הללו קיים "כשל שוק" מובנה חמור ביותר, כלומר הן לא כלכליות גרידא, בשל השפה העברית בה דוברים רק מעט מאנשי העולם. גם אם אחוזי הצלחה בייצוא תוכן ישראלי גבוהים יחסית, בהיעדר אסדרה נאותה, אחוזי הצלחה אלו למרבה הצער לא מהווים תמריץ מספק לקיומן ללא חובה.
12. חשוב לשים לב שבמקרה הזה השוק אינו יודע, אינו מעוניין ואינו יכול לתקן את עצמו. המסך מלא בדוגמאות: החברות פרטנר וסלקום אינן מחויבות לכך ולכן אינן משקיעות בז'אנר הדוקומנטרי כלל; רשת וקשת אמנם מחויבות, אבל מוצאות פרצות ודרכים שונות ומשונות להכיר כז'אנר עליון בתוכן שאינו עונה על ההגדרה בשום דרך וצורה; וכך קורה שהרשות השנייה מכירה בסרטים שבינם ובין סוגה עילית אין דבר וחצי דבר. הסיבה? זה לא מספיק כלכלי. כשהגופים המשדרים ישקיעו מרצונם בז'אנר עליון, אז נדע שהגיעה השעה לשחרר את הרגולציה. היום, לצערנו, אנחנו רחוקים מכך מרחק שנות אור.
13. סוגה עילית, דרמה ותעודה, אולי יותר מכל סוג יצירה טלוויזיונית וקולנועית אחרת, מישירה מבט לעבר החברה הישראלית ומאפשרת דיון והיכרות עם היסטוריה, סיפורים ודמויות המרכיבים יחד את המושג החמקמק הזה "ישראליות". יצירה מקורית מספרת את הסיפור שלנו בשפה שלנו, סיפור בו אנחנו כולנו הגיבורים. יוצרי קולנוע וטלוויזיה במיטבם מצליחים לזהות את נקודות המפתח האלו: איפה הכל התחיל? איך השפיעו עלינו תהליכים ואירועים שונים? למה דווקא הסיפור הקטן הזה מהווה מפתח להבנת תרבות שלמה? את הראייה הזאת הם הופכים לסיפור, כלומר למוצר מרגש, סוחף ומעניין, שמתווך מורכבות אמיתית לקהל צופים רחב.
14. אבל החשיבות של יצירה מקורית לא נמדדת רק בקהל הצופים העכשווי שלו, קרי במדידת הרייטינג, אלא בהפיכתו למוצר מדף שנשאר רלוונטי שנים רבות, שמוקרן בבתי הספר, במתנ"סים בכל הארץ, בבתי סוהר ובצבא, הופך ל"חרסים" של הסיפור הישראלי ולעתים גם לשגריר נאמן של ישראל בעולם (ועל כך יעידו ההצלחות, הפרסים הרבים והמכירות בעולם).
15. אל מול חשיבותה התרבותית הגדולה של היצירה מסוגה עילית, ניצבת היותה של ישראל מדינה קטנה וצעירה, עם שפה ייחודית ותרבות לוקאלית שיש לשמור עליה ואינה פונה לקהל הבינלאומי. לשם כך בדיוק קיימת הרגולציה, שמטרתה הראשונה והחשובה במעלה היא להגן על הציבור הרחב מפני כשלי

שוק מובנים.

16. סוגה עילית מקורית, כאמור, אינה כלכלית והשיקול לעצם קיומה הוא בראש ובראשונה תרבותי. צריך המחוקק לשאול את עצמו, האם חשוב לספר את סיפורן של המעברות? את סיפורו של מפרץ חיפה? את סיפורו של ארגון "ארבע אמהות"? את סיפורם של עפרה חזה, יוסי בנאי ושייקה אופיר? וכך עוד ועוד סיפורים, שאלמלא מחויבות הערוצים בחוק, לא היו מגיעים למסך.

17. יחד עם האמור לעיל, נציין, אין להקל ראש גם בסוגות האחרות שאינן סוגות עילית. גם הללו מעסיקות אלפי עובדים ועובדות ומהוות עורק צריכה תרבותי, גם אם באופנים אחרים. אנו סבורים שהתרת רסן מוחלט מחיוב יצירות שאינן מסוגה עילית יביא לפגיעה נוספת בטלוויזיה הישראלית. כאמור, זו איננה נבואת זעם או חרדה בלתי מבוססת, שהרי נציגי גופי השידור הודו בכך בפה מלא. וכפי שנאמר לא אחת, חברות כמו סלקום ופרטנר, שאינן מחויבות בדבר, מוכיחות זאת בחמש שנות פעילותן בשוק, במהלכן לא השקיעו כמעט בכלל ביצירות מקוריות, בוודאי לא יצירות מסוגה עילית. הדבר מרמז על העתיד הצפוי לנו בהיעדר אסדרה: מחיקה כמעט מוחלטת של תוכן עברי מסוגה עילית ופגיעה משמעותית בתוכן ישראלי בכלל.

18. לפיכך, עמדתנו בנושא עידוד היצירה בסוגות דרמה ותיעודי ובכלל היא שאין, בשום פנים, לפגוע במחויבויות להשקעה ביצירה מקומית, ויש לחזק ולבצר אף יותר את חובת ההשקעה ביצירה מסוגה עילית. יצירה מסוגה עילית מהווה מיצוי מזוכך של האינטרס הציבורי ברגולציה על הטלוויזיה הישראלית.

19. משמעות הדבר היא שכל גופי תקשורת (לרבות סלקום, פרטנר בזק, חברות בינלאומיות וכל גוף עתידי שיקום) צריכים להיות מחויבים להשקיע לכל הפחות 8% בהפקות מקור על כל הכנסותיהם מהציבור הקשורות לצפייה בתוכן – הנגשה והעברה. שיעור ההשקעה יותאם במידת הצורך, כדי להבטיח שסך ההשקעה לא יפחת מ-320 מיליון ש"ח, בדומה להשקעה טרום כניסת האינטרנט לשוק.

20. לצד פתרון זה, חשוב ומהותי להמשיך לשמור על תנאי הסף להפקות מקור, ובראשם נאותות הפקה, שידור ראשוני בחבילת הבסיס והבחנה בין סוגות). דבר זה יבטיח כי גופי התקשורת, העושים רווחי אדירים מרישיונות ושימוש בתשתיות ובמשאבי הציבור, יחזירו גם הם לציבור תוכן איכותי בהתאם למתחייב על פי חוק.

החלת עקרון האדישות הטכנולוגית לכלל גופי ואמצעי השידור באופן שוויוני

21. לשם כך נדרשת, אם כן, מהוועדה הכרה בעיקרון האדישות הטכנולוגית ובמשמעות העיקרית שלו – בפרט בהתייחס לאופן העמדת התוכן לרשות הציבור ולאופן העברת התכנים לציבור הרחב. כפי ש-HOT ו-yes נדרשות להשקיע בהפקות המקור 8% מהכנסותיהן, לרבות הכנסות מהתשתיות והציוד המשמשים לצורך העברת התוכן כך יש להחיל היקף זהה (לפחות) של חובה זו על סלקום ופרטנר וכל גוף תקשורת עתידי אשר יבחר להציע ללקוחות ישראליים שירותי צפייה בתוכן. הימנעות מכך, סופה ההכרחי יהיה זליגת ההכנסות אל סעיפי ההעברה ואובדן עשרות מיליוני שקלים נוספים מהפקות המקור.

22. חשובה ההכרה כי התעבורה על גבי תשתית האינטרנט היא חלק משמעותי, אולי עיקרי, מהפעילות העסקית של חברות התקשורת הקשורה לתוכן ולצפייה בו. לכן חשוב שהן תחויבנה בקיום הפקות מקור גם עבור רכיב זה. זוהי התפתחות טכנולוגית עיקרית שהימנעות ממנה תהווה שינוי והפחתה מהחובות המוחלטות על ספקיות התוכן הרב ערוצי, כפי שהמליצה וועדת שכטר שצוטטה לעיל, ובהתאם לעיקרון האדישות הטכנולוגית.

23. אנו מבקשים להפנות תשומת לב לעובדה שהאסדרה המחייבת את גופי השידור בהשקעה ביצירה מקורית ישראלית, הופכת את תעשיית התוכן הישראלית לגוף דו-ראשי במידת מה – ציבורי ופרטי. תעשיית התוכן מורכבת מגופים עצמאיים פרטיים: גופי שידור, חברות הפקה, יוצרים, יוצרות ועובדים, אך לצד זאת הם מהווים גוף כמו-ציבורי, שפועל מכוחן של חקיקה ואסדרה ומהווה למעשה זרוע ביצועית של המדינה. ככזאת, תעשיית התוכן המקורי מחויבת לציבור ולחקיקה מטעמה היא פועלת, והדבר ראוי שיבוא לידי ביטוי בתנאי הרישיונות של גופי השידור ונהלי העבודה של הגוף המסדיר. אנו סבורים כי מטרת החקיקה וכוונותיה מאוד ברורות וחובת הפקות מקור בהתאם לחקיקה תשרת את מטרתיה הציבוריות של התעשייה, רק כאשר

היצירות המופקות זמינות לחלקים ניכרים בציבור הישראלי.

24. הדברים צריכים להיאמר, משמעות אי הטלת הרגולציה המתבקשת כאן היא הצהרה חד-משמעית של המדינה שאין לה עניין ביצירה ישראלית מקורית משמעותית, בניגוד לאינטרסים העולים מדברי החקיקה שלה.

25. אמנם, שנים רבות כלכלנים רבים מציבים את עקרון השוק החופשי מעל הצורך ברגולציה במחויבויות להשקעה ביצירה מקומית – הטענה היא כמובן שגם ללא חיובה של יצירה מקורית ישראלית גופי השידור יאלצו ליצור כזו על מנת להצדיק את קיומם בפני הצרכן. אולם 5 השנים האחרונות, בהן סלקום ופרטנר פועלות בשוק התוכן הישראלי כספקיות תוכן אודיו-ויזואליות לכל דבר, ושאינן מחויבות ברגולציה כלל – בין אם בשל מחדלה של המדינה מלהטיל עליהם כזו או בשל כוונת מכוונת לבדוק מה יקרה בהעדר מחויבות כזו, סיפקו מקרה מבחן מושלם. **תוצאותיו ברורות אפילו להדיוטות: סלקום ופרטנר לא השקיעו כמעט דבר ביצירה מקורית בחמש שנות פעילותן והן ממשיכות להגדיל את נתח השוק שלהן. זאת, בזמן שההשקעה ביצירה המקורית הישראלית צונחת בקצב מואץ.**

26. **המסקנה מתבקשת: ככל שמדינת ישראל מעוניינת ביצירה ישראלית מקורית דוברת השפה, שעוסקת ומשקפת את היצירה הישראלית עליה לחייב אותה בחוק ובאסדרה מתאימה. בהיעדר אסדרה כזו, לא תהיה יצירה ישראלית מקורית, זוהי כבר איננה נבואת זעם.** ככל שמדינת ישראל לא שינתה את תפיסת עולמה ביחס לחשיבות היצירה הישראלית, ולא ויתרה על האינטרס הציבורי של המדינה לעודד יצירה ישראלית מקומית (ואבוי לנו אם המדינה ויתרה על כך), הרי שהשאלה היא לא האם להטיל חובות הפקות מקור על כל ספקי התוכן האודיו-ויזואלי בישראל, אלא באיזה אופן יש להטיל את החובות הללו.

27. מעבר של מנויים ומנויות לגופי שידור הפטורים מרגולציה הוא תהליך המתרחש מאז שנת 2015 עת נכנסה סלקום TV לשוק, והתעצם עם כניסתה של פרטנר TV לפעולה. זאת מבלי להתייחס לגופי השידור הזרים הפעילים בישראל, דוגמת נטפליקס. נכון לימים אלו, מנויי חברות הטלוויזיה באינטרנט מהווים רבע מכלל המנויים לשירותי שידורים רב-ערוציים, ושיעור זה מתעצם כל הזמן בקצב מהיר. חברות אלו נהנות מפטור מלא מחובת הפקות מקור, על אף הגידול המשמעותי במספר מנוייהם (נכון למועד כתיבת עמדתנו זו).

28. עמדתנו היא כי יש להחיל בהקדם את חובת הפקות המקור ולבטל לאלתר את הגנת הינוקא בהגדרתה הנוכחית בחוק, מתוך הכרה בכך שחמש שנים הן די והותר זמן להתבססות בשוק, גם על גופי השידור החדשים כנגזרת מסך תשלומי הציבור המועברים אליהן כדי לאפשר צפייה.

בסיס ההכנסה לצורך חישוב חובת הפקות מקור

29. מוצע לתקן את הגדרת ההכנסה בחוק התקשורת להכנסה אשר ממנה נגזרת חובת הפקות מקור ל: **"הכנסה מהציבור הקשורה לצפייה בתוכן – הנגשה והעברה"**. תיקון הניסוח יענה לא רק על הזליגה המתוארת לעיל ועל תמחור יצירתי בין רכיבי הכנסה הקשורים לצפיית הציבור בתכנים, אלא אף יאפשר בהמשך החלת הרגולציה על גופי השידור החדשים וטכנולוגיות עתידיות. שאינן ידועות לנו כיום.

שמירה על היקף ההשקעה הכולל בהפקות מקור

30. שיפור טכנולוגי של התשתיות, כניסת מתחרים חדשים לשוק והירידה התחרותית במחיר של שירותי הטלוויזיה הרב ערוציים כאמור, שוחקת כבר עתה את גובה מחויבות השקעות בהפקות מקור.

31. השנים יחלפו והניסיון מלמד אותנו שהטכנולוגיה תמשיך להתקדם ולהשתפר ולהשתנות על מנת לשמור על היקף ההשקעה הנדרש. יש לוודא כי כל אותם גופים או אחרים שיבואו במקומם בעתיד ממשיכים להשקיע לפחות באותו היקף כספי כפי שהשקיעו בשנים קודמות. לאור זאת, **מוצע כי שיעור ההשקעה מן הכנסת גופי תקשורת המציעים ללקוחותיהם הנגשה ו/או העברה של תוכן (לרבות סלקום, פרטנר ובזק) יעודכן**

מעט לעת, כך שסך היקף ההשקעה השנתי בפועל לא יפתח מ-320 מיליון ש"ח.

32. זה המקום להעיר ולהזכיר כי מחדלה של המדינה מלטפל בסוגיות הללו סיפק לנו עוד הזדמנות לניסוי בתחזיות ובהנחות של שוק חופשי מאסדרה, ועדת פילבר חרטה על דגלה (בדומה לוועדות הקודמות לה) שמירה על היקף הפקות המקור, חזתה יציבות בהכנסותיהן של הטו ו-yes, על אף כניסת המתחרות והמליצה על הפחתה בשיעור הפקות המקור מ-8% ל-6.5% (הפחתה של כ-20%). תחזיותיה האופטימיות של ועדת פילבר לא התממשו (שהרי הכנסות הטו ו-yes פחתו בפועל בכ-16% והן ממשיכות לאבד מנויים ומכאן כמובן יורדת השקעתם בהפקות מקור). אילו היו מתקבלות המלצותיה בדבר הפחתת שיעור חובת ההפקה – היינו צופים כבר היום ברידה של מיליוני שקלים נוספים בהשקעה בהפקות מקור, תהליך שסופו הוודאי היה חיסול התעשייה.

חובת השקעה בשידור ראשוני בחבילת הבסיס

33. אנו סבורים שנכון להגדיל את חובת ההשקעה ביצירות לשידור ראשוני בחבילת הבסיס. תקנות ברורות להכללת יצירות ישראליות בחבילת הבסיס ישרתו את כוונת החקיקה לזמינות מרבית של תרבות טלוויזיונית לציבור. כבר עתה דוח המועצה לשנת 2016, האחרון שפורסם, מעיד שבעלי הרישיונות לא עומדים בחובות אלו. אנו סבורים שבדוחות שטרם התפרסמו המגמה הזו התחזקה ואנו מקווים כי החלטות המועצה מתבצעות כשהנתונים מונחים לפנייה.

34. אנו סבורים כי מרגע שהושקעו ביצירה כספים בהתאם למחויבות החוק, על יצירה זו להיות מוגשת לציבור רחב ככל שניתן באמצעות שידורה בערוצי הבסיס. יחד עם זאת נפרט היכן אנו חושבים שכן ניתן להרחיב מעט את היריעה, בהקשר לחובת שידור ראשוני ברצועות שידור נצפות ("פריים-טיים"):
ייתכן שניתן לאפשר במקרים מיוחדים דוגמת קופרודוקציה בין שני גופי שידור ישראליים לאפשר מודלים גמישים יותר של עמידה בחובה לשידור ראשוני, על מנת לעודד קופרודוקציות כאלה. עם זאת, יש לאפשר הקלות בשיתופי פעולה בין ערוצים רק בפרויקטים גדולים במיוחד הדורשים תקציב גבוה באופן יוצא דופן.

חובת שידור ראשוני ברצועות שידור נצפות

35. חובה זו מבטיחה את רענון המסך ומעודדת יצירה איכותית אקטואלית ומתחדשת. כל עוד קיימים שידורים לינאריים, חובת השידור הזו היא חשובה מאין כמוה. על מנת להגיע אל ציבור רחב ככל שניתן בהתאם למטרות החוק, הרי שיש לשדר בשעות צפיית השיא את היצירות שהאינטרס הציבורי מעודד הגעתן לציבור. עם זאת, ירידת קרנו של השידור הלינארי ואיתו השינוי המהותי בהרגלי הצפייה ביצירות טלוויזיוניות, מעלים את הצורך להקל בהכרה בשידור ראשוני מקביל, בו היצירה משודרת בה בעת בשידור הלינארי ובערוץ ה-VOD של הגוף המשדר.

36. ניתן לאשר הקלות בתחום שידור מקביל, כל עוד אינן בתחום התעודה, שעבורן ה-VOD הוא פורמט הצפייה המרכזי. חשוב לציין ולהדגיש כי ככלל אנו מתנגדים להכרה במסגרת חובת ההשקעה בהפקות המשובצות בשידור ה-VOD. תוכן טלוויזיוני מיועד לשידור בזמן אמת, עמדתנו היא כי יצירה מקורית מסוג ז'אנר עליון אינה פשרה ואינה עונש או מס שפתיים, אלא השקעה בציבור הצופים עצמו ועל כך יעידו נתוני הצפייה בדרמות ותעודה ישראלית מקורית, ככזה, מקומו בשעות שידור השיא בזכות ולא בחסד. ה-VOD זהו מוצר נלווה ולא תחליף לשידור המקורי. הפצת יצירה לשידור ב-VOD בלבד אינה מכבדת את התוכן ואת היוצרים/ות.

מבנה הגוף המפקח

37. אנו סבורים שנכון להתכנס לקראת מהלך רחב הרבה יותר של גיבוש רגולציה הוליסטית שלמה, כלל-תעשייתית, שתתרכז בניטרליות טכנולוגית בהטלת רגולציה רזה ומתחייבת שמתאימה לימים אלה. כלומר: להחיל רגולציה כללית ומסודרת על כל גוף המשדר תוכן אודיו-ויזואלי בישראל באשר הוא.

38. אנחנו מציעים הקמת גוף עצמאי ציבורי שהוא לא יחידת סמך במשרד התקשורת אלא רשות בלתי תלויה שחבריה ממונים על ידי ועדה עצמאית שחבריה אינם פוליטיקאים (בדומה למועצת התאגיד), שתהיה אמונה על השידורים בישראל בכל הפלטפורמות. עם זאת ובלי כל קשר, גם במבנה המועצות הנוכחי יש להקפיד על איוש המועצות, ייצוג ראוי לכל חלקי החברה, שקיפות פעולת המועצות ועירוב יוצרים/ות ואנשי התעשייה בקבלת ההחלטות. אי פרסום דו"חות והיעדר שימוש בשיניים שניתנו למועצות על ידי המחוקק מעקרים את פעולתן מתוכן.

39. אנו קוראים לגופי הרגולציה במשרד התקשורת, לגופי השידור, לנציגי ארגוני היוצרים/ות, המפיקים/ות והעובדים/ות והן לציבור הישראלי בכללותו, להתכנס ולגבש רגולציה הוליסטית בעלת נייטרליות טכנולוגית, שתתאים לטכנולוגיות הנוכחיות. כדי שהפעם, במקום חקיקה רגולטורית שמגיבה בדיעבד לשינויים המזיקים לתעשייה ליוצרים וליצירה האודיו ויזואלית הישראלית – החקיקה תצפה את פני העתיד ותהא מוכנה לו, למענם.

40. אנו סבורים שעל התיקונים שמתבצעים כעת לבחון את המצב בפועל ולראות את הכיוון אליו צועדת הרגולציה בעולם.

41. אנו מבקשים להיות מוזמנים לשימוע ומעורבים בגיבוש מסקנות הוועדה ככל שניתן.

בכבוד רב,

לימור פנחסוב – יו"ר
רועי אלבה – א. היצירה המקורית
איגוד הבמאיות והבמאים ע"ר

חיים אידיסיס – יו"ר
ליאור תמאם (עו"ד) – א. היצירה המקורית
איגוד התסריטאים ע"ר

חגית בן יעקב – יו"ר
ענת מוזס – א. היצירה המקורית
הפורום הדוקומנטרי בישראל ע"ר